

Maailmanlaajuinen informaatio Selvitys ylhäältä

Lähetysaarnaja Ewald Frank

Maailmanlaajuinen informaatio Selvitys ylhäältä

*„Iankaikkisesta iankaikkiseen olet sinä, Jumala” (Psalmi 90, 2).
„Meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti” (Jes. 40,8).
„Ja tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu” (1. Piet. 1, 25).*

Koko maailma katsoo Roomaan

Huhtikuu 2005 soi meille kaksi toisiaan seuraavaa merkityksellistä tapahtumaa maailman pääkaupungissa Roomassa. Paavi Johannes Paavali II meni, ja Benedikt XVI tuli, valittuna 100:lla äänellä 115:sta. Kansainvälinen lehdistö, jopa joukkotiedotusvälineet täyttivät kokonaisia päiväohjelmia raporteillaan.

Vatikaanissa oli kaksi maailmaa mullistavaa tapahtumaa, jotka tekivät poikkeuksellista historiaa. Koko maailma sai nähdä, että valtiopäämiehet ja uskontojen edustajat ensiksi hyvästelivät hartaasti yhden paavin. Sen jälkeen miljoonat kaikkialla maailmassa kokivat mukana, miten maalliset johtajat kumartuivat uuden paavin edessä, ja kardinaalit ja piispat polvistuivat hänen edessään, ja kaikki kielet ylistivät uskollisuutta hänelle ja antoivat kunnioituksensa. Myös paavin virkaanastujaisissa koko maailma on voinut nykyaikaisen tekniikan ansiosta olla 'livenä' mukana Sen mukana heräsi jälleen kerran kysymys, onko paavius raamatullisesti perustettu, vai onko kyse kirkollisesta perinteestä.

>>Vuosituhannen tapahtuma<< — kuten otsikot kuuluivat — muistutti siitä, mitä on tapahtuva, kun Kristus HERRA astuu valtaan kuninkaana. Silloin vasta täyttyy: „kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman, sekä niitten, jotka taivaissa ovat, että niitten, jotka maan päällä ovat, ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on HERRA.” (Fil. 2, 10-11; Hebr. 1, 6-14; Ilm. 11, 15 mm.). Miten on mahdollista, monet kysyvät, että tuollainen kunnioitus ja palvonta tulee yhden ihmisen osaksi? Pyhien Kirjoitusten todistuksen mukaisesti on vain Yksi, joka on arvollinen saamaan kunnian: „Sinä, meidän HERRAMME ja Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja vallan, sillä sinä olet luonut kaikki, ja sinun tahdostasi ne ovat olemassa ja ovat luodut.” (Ilm. 4, 11).

Profeetat ovat edeltä puhuneet Hänen suuresta valtansa haltuunoton päivästä, jolle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä: „...sillä HERRAN on kuninkuus, ja hän on kansojen käskijä. Hänen edessään tulevat lankeamaan maahan maan kaikki suuret, hänen edessään kumartuvat kaikkien polvet, jotka maan tomuun vaipuvat...” (Ps.22, 29 - 30).

„Tulkaa, kumartukaamme ja polvistukaamme, polvillemme langetkaamme HERRAN, meidän Luojamme, eteen. Sillä hän on meidän Jumalamme...” (Ps. 95, 6 - 7). „Minun edessäni pitää kaikkien polvien notkistuman, minulle jokaisen kielen valansa vannoman.” (Jes. 45, 23).

Silloin on Jumalan valtakunta, jonka tulemista me olemme rukoilleet kahdentuhannen vuoden ajan, oleva olemassa paratiisimaisen tilan siunaustäyteydessä.

Se, mitä 24. huhtikuuta 2005 tapahtui Vatikaanissa, ylitti palvonnassa, loistossa, kullassa ja

kunniassa kaiken tähän asti tunnetuksi tulleen. Monet kommentaattorit ovat jopa verranneet paavin prameaa virkaanastumista kaikkien kuninkaitten Kuninkaan , Messiaan, vaatimattomaan saapumiseen Jerusalemiin, ratsastaen aasintamman varsalla. Kristus, HERRA, ei tullut suuressa loistossa, Hän ei tullut Roomaan, Hän tuli yksinkertaisuudessa ja nöyryydessä Jerusalemiin kansansa tykö, Jumalan valittuun kaupunkiin. Oli vain yksinkertainen kansanjoukko, joka heitti palmunoksia kadulle, lapsia, jotka huusivat „Hoosiannaa”, kuten Sak. 9, 9:ssä ilmoitetaan ja Matt. 21, 1 - 11:ssä kuvataan. Juutalaisten arvossapidetty papisto ei ottanut Häntä vastaan. Kirjanoppineet hoitivat edelleen virkojaan, viettivät itse juhliiaan ja antoivat juhliä itseään. Kuitenkin ne yksilöt, jotka ottivat Hänet vastaan, saivat oikeuden tulla kutsutuiksi „Jumalan lapsiksi”, nimittäin kaikki, jotka uskoivat Hänen nimeensä (Joh. 1, 12).

Voiko se olla Hänen palvelijansa, jota koko maailma nyt juhlii ja jonka edessä kaikki maan vallanpitäjät kumartuvat. Onko se todellakin Hänen sijaisensa, jolle kaikki suunnaton palvonta tuodaan? Monet kysyvät, miten sitten on Sanan kanssa, missä HERRA, Jumala itse sanoo: „*MINÄ olen HERRA - JAHWEH, se on minun nimeni, enkä Minä anna kunniaani kenellekään toiselle, enkä ylistystäni epäjumalille.*” 8Jes. 42, 8). Jumalaa ei ole milloinkaan maan päällä kirkastettu jossakin ihmisessä, yksin ja ainoastaan Hänen ihmiseksi tulemisensa kautta Jeesuksessa Kristuksessa, ainosyntyisessä Pojassaan, joka sanoi itsestään Joh. 5, 41 - 44:ssä: „ *En minä ota vastaan kunniaa ihmisiltä mutta minä tunnen teidät, ettei teillä ole Jumalan rakkautta itsessänne. Minä olen tullut Isäni nimessä, ja te ette ota minua vastaan; jos toinen tulee omassa nimessään, niin hänet te otatte vastaan.*” Sitten kirkkauden HERRA puhui: „*Kuinka te voisitte uskoa, te, jotka otatte vastaan kunniaa toinen toiseltanne, ettekä etsi sitä kunniaa, mikä tulee häneltä, joka yksin on Jumala?*” Mitä on todellinen raamatullinen usko, ja mitä on epäraamatullinen perinne?

Koko ihmiskunta asetetaan vastakkain kysymyksen kanssa: Onko roomalais-katolinen kirkko ainut autuaaksitekevä? Onko pelastus yksistään siellä? Voiko vain sillä, jolla on kirkko äitinä, olla Jumala isänä? Jos se olisi niin, silloin ovat kaikki toiset ilman toivoa ainiaaksi kadotetut. Silloin täytyy kaikkien, myös niiden 347 kirkkokunnan, jotka tällä hetkellä ovat yhdistyneinä kirkkojen maailmanneuvostossa , mukautua siihen, että ovat harhaanjohtaneet jäsenensä ja luvanneet autuuden, jota ne eivät lainkaan ole pystyneet välittämään.

Voiko joku Lähi-Idän kirkko asettaa vaatimuksen olla Jeesuksen Kristuksen „seurakunta”? Voiko se olla kreikkalais-ortodoksinen, maroniittilainen, syyrialainen, egyptiläinen, koptinen jne? Eivätkö ne ole kaikki kuten aina valtion- ja kansankirkkoja, joihin kaikki syntyvät sisälle? Voiko anglikaaninen, skottilainen, reformoitu, luterilainen tai mikä tahansa muu olla todella alkuperäinen elävän Jumalan seurakunta? Voiko yhteenliittymä kirkkojen maailmanneuvostossa olla se, jossa koko ihmiskunta löytää autuuden?

Seisomme monien kysymysten edessä, joihin kukaan meistä ei voi vastata. Kuitenkin kaikilla on oikeus yhteen ainoaan oikeaan vastaukseen — nimittäin ylhäältä tulevaan vastaukseen. Uskonnolliset kirjojen tekijät ovat uskaltaneet kysyä: Onko paaviudessa ruumiillistunut se mies, joka korottaa itsensä kaiken sen yläpuolelle, mikä koskee Jumalaa ja jumalanpalvelusta, niin kuin 2. Tess. 2 on kuvattu, joka kuvittelee olevansa Jumalan sijassa ja antaa palvoa itseään? Tuskin uskottavissa, kuitenkin raamatunoppineet kysyvät edelleen: Onko tämä se lopunajan supermies, johon koko maailma katsoo, josta uskopuhdistaja Martti Luther sanoi, „todellinen loppukristitty, joka istuu Jumalan temppelissä ja hallitsee Roomassa”? Onko se jo antikristus, jonka apostoli Johannes on ilmoittanut (1 Joh. 2) ja joka astuu maailmannäyttämölle ennen Kristuksen tuloa? Voiko se olla rakkaudellinen ihminen? Onko se hänen virkansa, joka kuvataan? Terävät kielet kysyvät jopa: Onko tämä se mies, josta on kirjoitettu Ilm. 13, 8:ssa: „*Ja kaikki maan päällä asuvaiset kumartavat sitä, jokainen, jonka nimi ei ole kirjoitettu teurastetun karitsan elämänkirjaan, hamasta maailman perustamisesta*” ? Jälleen toiset kysyvät: Eikö titteli „Pyhä Isä” kuulu vain yksin Jumalalle?

NÄIN SANOO MEIDÄN HERRAMME: „*Ja isäksenne älkää kutsuko ketään maan päällä, sillä yksi on teidän Isänne, hän, joka on taivaissa.*” Niin meille opetetaan myös „Isä meidän -rukouksessa. „*Rukoilkaa siis te näin: Isä meidän, joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi; tulkoon sinun valtakuntasi*”.

Raamatuntuntijat kysyvät, tarvitsemmeko sitten yhden Isän taivaassa ja sijaisena yhden „pyhän isän” maan päällä? Kenen valtakunnan sitten pitäisi tulla? Mitä Johannes Kastaja on julistanut ensimmäisessä saarnassaan, kun hän saarnasi Juudean erämaassa: „*Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle.*” (Matt. 4, 17)? Mitä valtakuntaa Jeesus Nasaretilainen tarkoitti, kun Hän aloitti samoilla sanoilla ensimmäisen saarnansa (Matt. 4, 17)? Tarkoittiko Hän sillä kirkkoa roomalaisessa valtakunnassa, vai tarkoittiko Hän sillä Luukas 16, 16:n täyttymistä: „*Laki ja profeetat olivat Johannekseen asti; siitä lähtien julistetaan Jumalan valtakuntaa, ja jokainen tunkeutuu sinne väkisin.*”?

Tämä aihe on niin tärkeä; sitä ei voi yksinkertaisesti lakaista pöydältä tai julistaa pois. Ei kukaan, joka vilpittömästi etsii, voi huhtikuun 2005 jälkeen siirtyä omaan päiväjärjestykseen. Raamatullinen Rooman kirkon arviointi voi myös edesauttaa oman kirkon kiistakysymysten selvittämisessä. Mikä on meidän henkilökohtainen oppituntimme siitä?

Toisilla taas oli silmien edessä lopunajantapahtumat, „eskatologia”, kun he näkivät purppuraan pukeutuneiden arvohenkilöiden ja maan vallanpitäjien kuvat, joista on kirjoitettu: „*Ja maan kuninkaat ja ylimykset ja sotapäälliköt ja rikkaat ja väkevät ja kaikki orjat ja vapaat kätkeytyivät luoliin ja vuorten rotkoihin.*” (Ilm. 6, 15-17). Sillä hetkellä, kun Ilmestyskirjan tuomiot lankeavat, ei ketään säästetä, ei myöskään arvohenkilöitä eikä maan mahtavia.

Ne monet artikkelit, jotka erityisesti uskonnollisesti suuntautuneet toimittajat kirjoittivat ja viittasivat siihen suureen tapahtumaan, jättivät jälkeensä enemmän kysymyksiä, kuin mihin antoivat vastauksen. Moni halusi jopa tietää, voiko tässä suuressa tapahtumassa „*ikuisessa kaupungissa*” olla kysymyksessä Ilmestyskirjan 18, 16:n kaupunki, jota vastaan huudahdetaan uhkaus: „*Voi, voi sitä suurta kaupunkia, joka oli puettu pellavaan ja purppuraan ja helakanpunaan ja koristettu kullalla ja jalokivillä ja helmillä...*”. Joka loi katseen televisiossa tai viikkolehdistä purppuraan pukeutuneeseen joukkoon, hänelle saattoi jo tulla ajatus, että ei vertaus Ilmestyskirjan raamatunpaikkojen kanssa ole tuulesta temmattu.

Huhtikuun 26. päivänä 2005 paavi Benedikt XVI puhui kaikkien uskontojen edustajille ja lopetti sanoilla: „*Toimikauteni aluksi minä kutsun teidät kaikki luonnonuskontojen uskovaiset ja kaikki, jotka vilpittömin sydämin etsivät totuutta, siihen, että me kaikki yhdessä tulemme rauhan rakentajiksi ja velvoitamme itsemme vastavuoroisesti ymmärtämään, kunnioittamaan ja rakastamaan toisiamme.*”

Onko tässä moninaisuudessa kyse raamatullisesti uskovista? Onko tässä totuuden etsimisessä kyse todella jumalallisesta totuudesta, niin kuin Pietarin kirjeessä ilmaistaan: „*Ja tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu.*” (1.Piet. 1, 25), vai loppujenlopuksi kuitenkin siitä, mitä vain kuvataan „*totuudeksi*”— kyse aivan toisesta evankeliumista kuin siitä, mitä apostoli Paavali on saarnannut, nimittäin tuosta, joka on kirottu (Gal. 1, 1-10)? Paavali näki jo silloin ennakolta, että tullaan saarnaamaan jotakin toista evankeliumia, jotakin toista Kristusta toisen hengen vaikutuksen alla (2 Kor. 11, 3-4).

Toukokuun 12. päivänä 2005 paavi Benedikt XVI otti vastaan 174 maan diplomaattiset edustajat. Diplomaattikunta tervehti häntä suunnattomien suosionosoitusten, ennen kuin hän suuntasi tervehdyksensä diplomaateille. Ja jälleen oli teräviä kieliä, jotka lainasivat Ilm. 17, 18:a: „*...on se suuri kaupunki, jolla on maan kuninkaitten kuninkuus.*” Paavi on molemmat, niin painotettiin: hän on kirkon päämies, ja hän on valtion päämies. Siten on taattu Vatikaanille pääsy, niin kuin ei millekään toiselle valtiolle, ei millekään muulle kirkolle, eikä millekään muulle uskonnolle, diplomaattisella ja uskonnollisella tasolla kaikkiin maihin. Vatikaani on edustettuna kaikkialla, missä tehdään maailmanpolitiikkaa. Vain siten voidaan

johtaa todellista globalisointia ja tavoiteltua „ maailmankansojenyhteisön" - mikä onkin jakautuneena maailmanuskontoihin - yhdistämistä yhdeksi todelliseksi yhtymäksi „yhden maailmanhallituksen" alaisuudessa.

Erään maineikkaan lehden pääkirjoituksessa on kirjoitettu: „Protestantit, mitä nyt?" Lopuksi sanotaan kolmannen kohdan alla: „Takaisin lähteille! Ellei protestanttisuus palaa takaisin lähteilleen — Raamattuun ja tunnustukseen— , se tuhoutuu!" Kuitenkaan ei protestanteillakaan ilmiselvästi enää ole kyse „Sola scripturasta", niin kuin uskonpuhdistaja sitä painotti, vaan uudelleenyhdistymisestä. Sitä täytyy kysyä, voiko tämä olla se ykseys, josta Jeesus Kristus puhui ylimmäispapillisessa rukouksessa Joh. 17, 21:ssä, johon nykyään vedotaan, joka kuitenkin pätee vain heihin, jotka todella kuuluvat Jeesuksen Kristuksen seurakuntaan: „*Isä, Sinä minussa ja Minä heissä, että mekin saavutamme täyden ykseyden.*"

Paavi Benedikt XVI on kuvannut kaikkien uskovien kaikissa uskonnoissa olevan opetuslapsia, jotka hartaasti tavoittelevat rauhaa. Se, että hän ei maininnut juutalaisia tuossa yhteydessä, on herättänyt monien huomion, ja että hän painotti erityisesti islamin uskontoa, samoin. Silti hän nosti esiin, että ystävyiden sillat tuli rakentaa, ja että hän on jatkava edeltäjänsä yhdistymis- ja rauhanprosessia. Myös kaikkien maailmanuskontojen täytyy mukautua siihen, sillä on kyse eloonjäämisestä, ja kaikkien maiden täytyy kuulua WTO:hon — World Trade Organisation, (= maailmankauppajärjestö), voidakseen ostaa ja myydä.

Nyt on kysymys ennaltasanotusta asetelmasta uutta ja viimeistä maailmanjärjestystä varten. Ei mikään toinen uskonto käytä yhtäaikaista maallista, uskonnollista ja taloudellisesta maailmanlaajuista valtaa. „Euroopan Unioni" omaksuu yhä enemmän johtamisroolin itselleen, huolimatta siitä, miten kansanäänestys „eurooppalaisesta perustuslaista" 25 kantavaltiossa sujuu tai pidetäänkö sitä ylipäänsä. Sillä hengellinen valta hallitsee maallista valtaa ja pitää suitset kädessä (Ilm. 17).

Moni kysyy itseltään, rajoitetaanko kaikilta, jotka eivät alistu tähän yhdistymisprosessiin, uskon- ja puhumisen vapautta, ja asetetaanko heidät vainon kohteeksi. Tämä koskee ennen kaikkea todella Raamattu-uskollisia, jotka eivät liity mukaan ekumeniaan, koska heidän on mahdotonta tehdä kompromissi totuuden kustannuksella. Heidän täytyy totella enemmän Jumalaa kuin jotakin ihmistä.

Sitten ilmaistiin myös ajatus, että Benedikt XVI, 265. paavi on oleva virassa vain väliaikaisesti. Rauhanpaavin „Gloria olivean" pitäisi olla virassa, kun arabien ja juutalaisten välille luodaan „rauha". Hänen jälkeensä tulee enää yksi, „Pietari roomalainen", joka jälleen laittaa päähänsä tiaran VICARIUS FILII DEI- kirjoituksineen — 666 lukuarvoineen (Ilm. 13, 18). „National Basilica of the Immaculate Conception":ssa (kansallinen puhtaan käsityksen basilika) Washingtonissa on Paavali VI:n tiara turistien vetonaulana ja valtavana tulonlähteenä. 266. paavin tulee olla viimeinen, jonka kanssa lopunajan tapahtumat löytävät täyttymyksensä aina Rooman tuhoutumiseen asti. Mutta sitä ennen tapahtuu vielä julistus: „Nyt on rauha ja turvallisuus!" (1. Tess. 5, 1 - 3). Maailmanrauhanprosessi tulee saamaan tulokseksi kompromissin Jerusalemissa Israelin ja arabikansojen välillä „roomalaisen" sopimuksen kautta lähiaikana. Kuten Oslo-sopimus sen hyvin näyttää edeltä, tulee se tulla solmituksi seitsemäksi vuodeksi.

Paavi Johannes XXIII, joka 11. lokakuuta 1962 avasi vatikaanisen kirkolliskokouksen 2500 osanottajan edessä, on ottanut aloitteentekijän, saksalaisen kardinaalin, Konstantin Bean, johtolauseen uudelleen käyttöön: „Puhukaamme erossa olevien veljemme kieltä, että he ymmärtävät meitä!" Ja kaikki ovat ymmärtäneet tämän kielen! Se oli myös paavi Johannes XXIII, joka piti kiinni siitä, että kiroava lause, *että juutalaiset olisivat tappaneet Kristuksen*, poistettiin pitkäperjantaimessusta. Paavi Johannes Paavali II on osannut tärkeimmät kielet, myös kommunistien slaavilaiset kielet, ja kaikki ovat ymmärtäneet häntä. Paavi Benedikt XVI puhuu kaikkia pääkieliä sujuvasti, vieläpä hepreaa, ja kaikki ymmärtävät häntä.

Torstaina, 25. toukokuuta 2005, tiedotti Israelin suurlähetystö, asetettuna Roomaan lähelle

pyhää istuinta, muistaessa paavi Johannes Paavali II:n 85-vuotisyntymäpäivää 18. toukokuuta, että Israelissa julkaistaan erityisesti matkamuistopostimerkiksi hänen kuvansa itkumuurilla — mikä myös heti tapahtui. Yhteisymmärrys kaikissa kielissä kaikkien kansojen ja uskontojen, myös Israelin, kanssa etenee yhä pidemmälle eteenpäin.

Toukokuun 13. 2005 paavi Benedikt XVI on määrännyt San Franciscon arkkipiispan, USA:sta, Mgr. William Josef Levadan seuraajakseen uskonkongregaation johtajaksi. Tämä voisi, niin sanovat asiaan vihkiytyneet, tulla silloin seuraavaksi paaviksi. Mgr. Levada on yhdessä kardinaali Ratzingerin vuosina 1986-1993 kirjoittanut uuden katolilaisen katekismuksen — onnistuneen mestariteoksen, saamaan roomalais-katolinen usko uskottavaksi. Kuitenkin täytyy sanoa, että katekismus verrattuna Jumalan Sanaan, joka pysyy iankaikkisesti, myös vaikka käytetään raamatunpaikkoja, ei toista Jeesuksen Kristuksen seurakunnan raamatullista uskoa opissa eikä käytännössä, vaan Rooman kirkon uskoa.

Jos sen tulisi olla niin, että Mgr. William Josef Levadasta tulisi seuraava paavi, silloin toteutuisi, mitä Jumalan mies William Branham, USA:sta, sanoi 19.joulukuuta 1954: „Minä uskon, että yhtenä näistä ihanista päivistä, kun kirkkojen yhdistyminen kirkkojen maailmanneuvostossa tapahtuu, ja uusi paavi profetian mukaisesti tulee Yhdysvalloista ja asetetaan tuolla virkaan, pedon kuva muodostetaan . Ja minä sanon teille, silloin totinen Jumalan seurakunta tuodaan yhteen, kaikki totiset uskovat metodisteista, baptisteista, presbyteereistä, helluntailaisista, pyhyiden pyhiinvaeltajista jne. — mitä ikinä he sitten ovatkin, he ovat löytävä yhteen ja heidät lujitetaan Jumalan rakkaudessa. Sen kautta saatetaan yhteen kaikista uskovista HERRAN Jeesuksen Kristuksen ruumis.”

Paavi Benedikt XVI on ilmaissut kunnioituksensa toisia uskontoja ja kulttuureja kohtaan — kuitenkin varmasti sillä ilmeisellä päämäärällä, johtaakseen kaikki yhteen Rooman suojeluksen alaisuuteen. Hän muistuttaa siitä, että Euroopan pitää muistella taaksepäin „kristillisiä juuria”. On pakko saada kysyä, onko sillä tarkoitettu kristinuskoon pakkokäännättämisen ajanjaksoa, jota seurasi pakkokaste, ja se lopetettiin Kaarle Suuren hallintoaikana. Tuona ajanjaksona eurooppalainen maaperä kyllästettiin verellä, erityisesti 4500 kapinaan nousseen saksilaisen teurastuksen kautta vuonna 782. Se panee myös kysymään itseltä, mikä on se kylvö, joka on työntänyt juuret. Oliko se totisen Jeesuksen Kristuksen evankeliumin Sanan kylvö, niin kuin Pietari ja apostolit saarnasivat, vai Kirjoitusten tulkinnan kylvö apostolien jälkeiseltä kirkkoisien ajanjaksolta? Kaikilla kirkkoilla ja uskonnoilla, myös paaviudella, on oikeus edustaa uskoa, mutta jos he näin vetoavat Kristukseen, heidän tulee antaa koetella itseään Jumalan Sanassa. Ainoastaan siten me toteamme virheettömästi, mikä on ihmistekoista, uskonnollista perimätietoa ja perinnettä, mihinhän me kaikki olemme syntyneet, ja mikä on todella raamatullista julistusta, oppia ja käytäntöä.

Kardinaali Josef Ratzingerin, nykyisen paavin Benedikt XVI:n, kirjassa „Opastus kristinuskoon” hän antaa erinomaisella tavalla 340:llä sivulla kokonaisselvityksen katolisesta näkökulmasta. Kuitenkin meidän kohdallamme on kysymys sisäänjohtamisesta Jumalan pelastusneuvopäätökseen jumalallisesta näkökulmasta. Sanakäsitettä „kristinuskko” ei todellakaan ole yhtään ainoaa kertaa kirjoitettuna Raamatussa. Me luemme ainoastaan, että Jeesukseen Kristukseen uskoviksittulleita Antiokiassa ensin nimitettiin kristityiksi (Apt. 11, 26). Sana „Kristus” merkitsee „voideltu” ja uskovat, jotka voideltiin hengellä, olivat hengelläkastettuja (Matt. 3, 11; Apt. 2 mm.) – „kristityt” – „voidellut” (2.Kor. 1, 21 - 22).

Historia elää edelleen

Nyt katsaus historiaan: 482 vuotta sitten, 19 marraskuuta 1523, oli viimeinen kerta, kun joku saksalainen, nimittäin Clemens VII, oli valittu paaviksi. Se oli uskonpuhdistuksen aikaan: 31 lokakuuta 1517 oli saksalainen munkki Martti Luther naulannut 95 teesiä Wittenbergin linnankirkkoon. Ja hän, joka vaivautuu lukemaan huolellisesti tämän saman

uudelleen, tulee vakuuttuneeksi, kuten monet kommentaattorit ovat kirjoittaneet, että hän jokaisella kerralla on osunut naulan kantaan. Vuonna 1518 Martti Luther oli kieltäytynyt tekonsa peruuttamisesta, 1520 hän on julkaissut uskonpuhdistukselliset pääkirjoituksensa. Tammikuun 3. päivänä 1521 paavi asetti hänet pannaan. Vuonna 1522 ilmestyi Uusi Testamentti, Martti Lutherin kääntämänä. Samaan aikaan oli sveitsiläinen teologi Huldrych Zwingli esitellyt ja julkaissut uskonpuhdistukselliset kirjoituksensa kokonaisuohjelmana.

Uskonpuhdistuksen läpimurron seurauksena oli, että Saksa, Eurooppa ja kristillinen maailma jaettiin kahteen leiriin. Katolinen kirkko jäi uudistuskyvyttömänä voimaan, evankeliset kirkot raivasivat tien seuraaville herätyksille, jotka ovat jatkuneet tähän päivään asti pääasiassa vapaakirkollisissa yhteisöissä. Valitettavasti Rooman kirkosta uloslähteneet ovat siirtäneet mukanaan sen epäraamatulliset pääopit kolminaisuudesta ja kolminaisuuskasteesta protestanttiseen kirkkoon. Kuitenkin vasta nyt, helluntaiherätyksen jälkeen, seuraa läpimurto alkuseurakunnan tilaan, niin kuin sen on tehnyt selväksi William Branhamin erityinen palvelustehtävä, jonka Jumala yliluonnollisella tavalla vahvisti.

Jättäkäämme väliin vuosisatoja ja tulkaamme idän ja lännen väliseen poliittiseen osaan. Toisen maailmansodan jälkeen jaettiin Saksa, Euroopan manner ja koko maailma. Monet sotasukupolven kuuluvat ovat saaneet tuntea jaon tuskan ja vaikutuksen. Kuitenkin me olemme kokeneet myös mukana, että poliittinen jako sai loppunsa, kun 9. marraskuuta 1989 Brandenburgin portti Berliinissä avattiin. Edeltävinä olivat Lech Walesan katolisen solidaarisuusammattiyhdistyksen mielenosoitukset Danzigin telakalla Puolassa, joita Vatikaani tuki miljoonilla dollareilla, niin kuin Bernhard Eibisberger kirjoittaa Talousuutisissa 1/2005. Protestanttiset maanantaimielenosoitukset itäsaksalaisissa kaupungeissa tuottivat lopulta tulosta.

Nyt me koemme, miten poliittisen jakautumisen jälkeen myös uskonnollinen jakautuminen voitetaan. Kaikki tietävät, että se oli paavi Johannes Paavali II, jota „Kaitselmus”, niin kuin sanotaan, „on käyttänyt sitä varten”, että hän saattoi maailmankommunismen raukeamaan, ja niin kuin Lech Walesa on sanonut, „iskemään venäläiseltä karhulta hampaat suusta”. Paavi Benedikt XVI ei tarvitse enää tehdä paljoakaan, jotta kaikki tytärkirkot palaavat takaisin äitikirkon helmaan. Jopa kaikki tämän maailman uskonnot eivät vain *katso* Roomaan, vaan tulevat ja haluaisivat tulla sisäänjohdetuiksi tähän maailmankansojenyhteisöön, jossa kaikilla kulttuureilla ja uskonnoilla on paikka. Niin kuin poliittinen jakautuminen voitettiin, niin tullaan myös uskonnollinen jakautuminen voittamaan. Ei kukaan enää ajattele sitä, että paavi Benedikt XV:ta vielä vuonna 1915 kuvattiin evankelisissa saarnatuoleissa „ruttopaiseeksi”. Nyt on ykseys moninaisuudessa ja moninaisuus ykseydessä.

Oli saksalainen uskonpuhdistaja, jonka kautta vapaa julistus tuotiin kansan keskuuteen ja Jumalan Sana asetettiin ihmisten käsiin ja sydämiin. Nyt on jälleen saksalainen, joka pyytää kaikki uskonpuhdistuksesta esiinnousseet kirkot takaisin ja vastaanottaa kaikki Rooman kirkon helmaan, jotta, niin kuin hän virkaanastumisessa on sanonut, olisi „yksi paimen ja yksi lauma”. Kuitenkin on myös ihmisiä, joiden omatunto kehoittaa ja käskää, että täytyy herättää eloon „tutkintakomitea”. Täytyy saada kysyä jälkikäteen, niin kauan kuin vielä vallitsee puhumisenvapaus, onko kirkkohistorian kulussa ollut kyse raamatullisesta kehityksestä, vai onko 3. vuosisadalta asti täysin epäraamatullinen perinne saanut alkunsa ja sitten ottanut jatkumisensa. Jälleen terävät kielet kysyvät, onko purppuraan puettun papiston kohdalla kyse äitikirkon, jota myös „Suur-Babyloniksi” kuvataan (Ilm. 17, 1-6), edustajista. Kuitenkaan hän ei ole Jumalan poikien ja tyttärien äiti, vaan tytärkirkkojen äiti.

Mutta kuka vielä tänä päivänä vilpittömästi kysyy niin kuin Pilatus: „Mikä on totuus?”, ja on valmis kuulemaan piikkikruunulla kruunattua, maailman pilkkaamaa, joka sanoi: „*Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten maailmaan tullut, että minä todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni.*” (Joh.18, 37). Silloin Jeesta ruuskittiin, lyötiin, pilkaksi puettiin purppuraan ja sai orjantappurakruunun. Kaikkien

purppuraan pukeutuneiden joukossa Roomassa kaikki ovat kantaneet kunniankruunujaan. Polttavassa kysymyksessä: „Mikä on totuus?“, ei ole kysymys uskonnollisesta totuudesta, ei kirkollisesta totuudesta, ei juutalaisesta totuudesta, ei kristillisestä totuudesta, vaan ainoasta Totuudesta: Jumalan Sanasta, joka pysyy iankaikkisesti! Meidän täytyy vilpittömästi etsiä sitä ainoaa tietä, joka todella johtaa elämään, ja sitä varten me tarvitsemme „jonkun“ tienkuvauksen, joka näyttää meille raamatullisen tien. Jo kansansuussakin sanotaan: "Monet tiet johtavat Roomaan, mutta vain yksi johtaa sieltä ulos." On todella kysymys olemisesta tai ei-olemisesta – on kyse iankaikkisesta elämästä! Mikä on totuus? Mikä on petos? On vain yksi Ainoa, joka on voinut itsestään sanoa: „*Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.*“ (Joh. 14, 6). Tämä meidän HERRAMME ilmaus on vastakohta väitteelle: „Vain kenellä kirkko on äiti, sillä Jumala on Isä.“

Toisten kirkkojen ja uskontojen ei pidä millään tavalla loukata paavin eikä katolisen kirkon arvokkuutta. Mutta on kysymys siitä, että meitä tähdennetään kuitenkin suuntaamaan katseemme Pyhiin Kirjoituksiin, ja todella jokaisen aiheen kohdalla siihen, mikä koskee Jeesuksen Kristuksen seurakuntaa. Mutta se on myös hetken käsky, että me teemme syvän katsauksen kirkkohistoriaan.

Maailma on yhteensä jaettu kahteentoista pääuskontoon, joiden edustajat seurasivat paavi Johannes Paavali II:n kutsua pyhiinvaelluspaikalle Assisiin Italiaan 24.tammikuuta 2002. Kuusi tunnetuinta ovat: juutalaisuus, kristinusko, islamilaisuus, taolaisuus, buddhalaisuus, hindulaisuus. Sitten on olemassa vielä monet luonto- ja heimouskonnot. Ihmisen arvo, aivan sama mihin rotuun tai uskontoon hän kuuluu, on koskematon. Jokainen saa vapaasti päättää itsensä puolesta. On myös ymmärrettävää, että kaikki ihmiset maan päällä ovat varmoja itsestään ja uskonnostaan ja maailmankatsomuksestaan. Kuitenkaan sillä ei ole annettu vielä kenellekään varmuutta, että se on niin. Meidän täytyy tarkastella koko asia ylhäältä käsin. Vain mikä tulee Jumalasta, johtaa myös Hänen tykönsä. Lähetysaarnajana olen tehnyt yli 40 vuoden ajan joka kuukausi saarnamatkoja enempään kuin 130:een maahan ja sitä kautta olen oppinut tuntemaan kulloisetkin uskonnot itse paikan päällä.

Jokaiselta uskonnolta puuttuu lopullisuus, todellinen absoluutti, Jumalan sinetti. Me tarvitsemme jotakin, joka menee jokaisen epäilyksen ja kaiken meille käsitettävän ylitse, ja jonka Jumala on vahvistanut. Monet uskonnot ottaneet omakseen sielujen ajallisen huolenpidon, joskin niissä on puhe tuonpuoleisesta ja paratiisista. Mutta tarkasti tarkasteltuna he toimivat vain tämän ohikulkevan elämän hyväksi ja samalla ovat varsinainen este, joka on Jumalan ja meidän välissä. Jokainen filosofia tai maailmankatsomus, joka herättää toiveita tämän elämän jälkeisestä, ilman että löydämme yhteyttä siihen yhteen Iankaikkiseen, johtaa kohtalokkaaseen pettymykseen. Päädymme aina siihen pisteeseen, missä ei kuitenkaan saada vastauksia viimeisiin kysymyksiin. Kuolleitten todellinen kohtalo jää meiltä kätketyksi. Siitä voi kuitenkin sanoa jotakin vain Yksi, joka on noussut ylöskuolleista, ja apostolit, jotka olivat yhdessä Ylösnousseen kanssa 40 päivän ajan, ja jotka Hän itse lähetti todistajinaan. Kaikella rajallisella – olkoon se sitten vielä näin uskonnollistakin – on joku raja. Pääsyä iankaikkisuuteen ei ole automaattisesti asetettu meille kehtoon astuessamme tähän maailmaan. Ennen kuin me voimme käsittää pääajatukset Jumalasta ja iankaikkisesta elämästä, meidän täytyy ensin tunnistaa Iankaikkisen sisäänastuminen ajankulkuun.

Tässä selvityksessä emme voi käsitellä monia uskontoja emmekä niiden uskonsääntöjä emmekä myöskään sitä, mitä maailman filosofit ovat jättäneet jälkeensä. Mitä hyötyä ihmiselle olisi uskossa esim. meditaatioiden kautta, että hän palaa takaisin erilaisissa elämänolennoissa, käy läpi puhdistumisprosessin, jos hän sitten joskus loppuu nirvanassa ei minään, eikä häntä enää ole? Mitä tuo meille evoluutioteoria, joka kulkee luomistodellisuuden ohitse? Ajattelevia ihmisiä, jotka katsovat ajan reunan yli, kiinnostaa vain todistetut tosiasiat, jotka ovat kaukana ihmistekoisten selitysten yläpuolella. Kaikkien täytyy myöntää, että majesteettinen luominen on elävä tosiasia, jossa me kaikki liikumme. Myös elämä ja samoin

kuolema, joka myös meille kaikille on varma, ovat tosiasioita. On asioita, jotka ovat täysin meidän arviokykymme ulkopuolella, mutta itsessään ovat lopullisia. Mitä meidän kuitenkin tulisi tietää, on, että ihminen on määrätty tietoisella sielunelämällä yhteyteen Luojan kanssa. Ensimmäiset ihmiset ovat tottelemattomuuden ja rikkomuksen kautta eronneet yhteydestä elävän Jumalan kanssa ja me heidän mukanaan. Kuitenkin Jumala itse on armahtanut meidät lunastustyön kautta ja on sovittanut meidät itsensä kanssa Jeesuksen Kristuksen kautta (2. Kor. 5, 19 -20). Tässä kohdassa päättyy kulloinenkin uskonto ja filosofia, henget erotetaan ja elävä usko elävään Jumalaan alkaa.

Tämä lyhyt tutkielma on suunnattu kaikille hyväntahtoisille ihmisille koko maanpiirin yllä. Taivaan Jumalalla voi ainoastaan olla *yksi* iankaikkinen suunnitelma, jonka Hän haluaisi näyttää kaikille ihmisille kaikissa uskonnoissa ja kulttuureissa. HÄN on henkilökohtainen Jumala, joka etsii ajan alkamisesta asti yhteyttä ihmisten kanssa, ja vain hän, joka on vastaanottanut iankaikkisen elämän, voi elää ja tulla elämään iankaikkisesti. Ainoa kirja maan päällä, joka oikeutetusti leimataan Pyhiksi Kirjoituksiksi ja Jumalan Sanaksi, ja joka ainoana antaa todellisesti tiedon, on Raamattu. Lopullisessa mielessä on vain yksi ainoa pyhä, nimittäin Jumala, ja se, mikä on Hänestä lähtöisin. Vain Raamattu todistaa Hänet, joka on iankaikkisuudesta iankaikkisuuteen, ja Hän todistaa itsensä vain omassa Sanassaan.

Me emme löydä babylonialaisesta emmekä jerusalemilaisesta talmudista Jumalan Sanaa alkuperäisyydessä, vaan rabbien erilaiset tulkinnat toorasta. Koraanin 114:stä suurasta etsitään turhaan, olkoon se Jumalalle syvästi valitettu, yhtäpitävyyttä Raamatun kanssa. Muhammed, joka ei osannut lukea, on muistista lainannut Vanhasta ja Uudesta testamentista, valitettavasti ei yhtään ainoaa kertaa suorassa yhtäpitävyydessä Pyhien Kirjoitusten kanssa. Siihenhän ei kukaan ihminen maan päällä voi luottaa. Myöskään sanaa „Allah” ei todellakaan ole yhtään ainoaa kertaa kirjoitettuna Raamatussa, kuitenkin sana „Elohim” yli kuusituhatta kertaa. Islamilaisuuden maissa sana „Elohim” Raamatuissa korvattiin sanalla „Allah”.

Jumala on sanonut kaiken ennakolta Pyhissä Kirjoituksissa ja toteuttaa sen ajan kuluessa. Vanha Testamentti on itsessään profeetta Malakian myötä täysimääräinen ja loppuunsaatettu, Uusi Testamentti samoin viimeisen kirjan, Jeesuksen Kristuksen Ilmestyksen, Ilmestyskirjan myötä. Ne ovat kaksi Testamenttia, jotka muodostavat täydellisen ykseyden, joissa ei saa muuttaa mitään ja joihin ei saa lisätä mitään. Jumala itse on Raamatun viimeisessä luvussa uhannut rangaista heitä, jotka lisäävät Hänen Sanaansa jotakin. Jos nyt joku yli kuusisataa vuotta myöhemmin astuu esiin ja asettaa vaatimuksen, että on saanut arkkienkeli Gabrielilta suoria ilmestyksiä, jotka eivät ylipäänsä pidä yhtä Jumalan Sanan kanssa, silloinhan meidän täytyy ajatella varoitusta: „ *mutta vaikka me itse, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu.*” (Gal. 1, 8). Voiko siihen, mitä Jumalan profeetat ja Jeesuksen Kristuksen apostolit ovat jättäneet meille, jälkikäteen lisätä jotakin? He ovat ilmoittaneet koko lunastussuunnitelman ja näyttäneet sen toteutuksessaan aina täydellistytymiseen asti. Kuka on se ihminen, joka ottaa itselleen oikeuden haluta korjata Jumalaa?

Meidän HERRAMME ja Lunastajamme ylösnousemuksen kautta on tuotu todistus, että Hän ei yksistään ollut ihminen, vaan HERRA itse, joka on voittanut kuoleman, joka on tullut kaikkien ihmisten ylle. Ikuisesti tulisi ottaa huomioon seuraava tosiasia: Ylösnousemuksensa jälkeen on HERRA Jeesus erityisesti Luukkaan 24, 44 - 45:ssä painottanut, että kaikki on käynyt täytäntöön, mitä Mooseksen laissa, profeetoissa ja Psalmeissa Hänestä on kirjoitettu. Hänessä ja Hänen itsensä kautta meillä on todistettu jumalallinen vahvistaminen, että kaikki, mitä Jumala oli ilmoittanut ja luvannut koko Vanhassa Testamentissa, mikä koski Hänen ensimmäistä tulemustaan, on löytänyt täyttymyksensä. Samoin täyttyy uusitamentillisen seurakunnan perustamisesta asti se, minkä Jumala on omilleen luvannut. Sama pätee nyt lopunajassa kaikkiin ennaltasanottuihin tapahtumiin aina Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluuseen asti ja aina siihen asti, kun aika sulautuu iankaikkisuuteen. Vain jos Pyhissä

Kirjoituksissa on lupauksia, silloin on myös olemassa niiden täyttymys. Ylösnoussut HERRA aikanaan on avannut opetuslapsilleen ymmärryksen koko Kirjoituksia varten – Hän tekee saman vielä tänä päivänä.

Lisäpaljastamisille ei ylipäänsä ollut mitään välttämättömyyttä. Sitä varten ei myöskään ollut olemassa mitään lupauksia. Lunastushan oli tapahtunut. Uusitamentillinen seurakunta oli herätetty eloon yliluonnollisella tavalla Pyhän Hengen vuodattamisen kautta, kaikki palvelustehtävät ja lahjat olivat HERRAN seurakunnassa. Ei ylipäänsä ollut mitään välttämättömyyttä perustaa neljännellä vuosisadalla „jotakin valtiokirkkoa” maallisine valtoineen roomalaisessa valtakunnassa. Se oli poliittinen ratkaisu. Ei ollut myöskään mitään välttämättömyyttä perustaa seitsemännellä vuosisadalla jotakin islamilaista uskontoa. Myöskin se oli maallis-poliittinen ratkaisu. Ensiksi ovat juutalaiset, sitten kristityt ja sitten arabit, jotka kaikki vetoavat Aabrahamiin. epäonnistuneet saamaan yhteyden Jumalan armolliseen toimintaan, mikä vastaa Hänen pelastussuunnitelmaansa. Ei ylipäänsä ollut mitään tarvetta pitää kirkolliskokouksia, kirjoittaa uusia oppilauseita ja dogmeja. Joka kerta siinä yhteydessä Jumalan Sana kumottiin (Mark.7, 9). Jumala oli sanonut jo kaiken ja oli paljastanut ja vahvistanut jokaisen opin ja käytännön seurakuntaa varten. Uusi Testamenttihan oli jo kauan ollut päätetty työ. Ei myöskään ollut mitään tarvetta pakottaa ihmisiä maallisella vallalla ottamaan islamin uskonto. Kaikella ihmisten tekemällä ei ole mitään tekemistä Jumalan tahdon kanssa. HÄN on vastuussa vain siitä, mitä HÄN itse on luvannut. Kaiken Jumalan valtakunnassa täytyy yksistään tapahtua Hänen vahvistetun tahtonsa mukaan.

Näin sanoo HERRA: „MINÄ rakennan seurakuntani!”

Uusi Testamentti tuntee vain yhden Jeesuksen Kristuksen seurakunnan, joka itse on totuuden pylväs ja perustus (1Tim. 3, 15). Hänen seurakuntansa muodostuu taivaissa kirjoitetuista esikoisista (Hebr. 12, 23). joiden nimet ovat Elämän kirjassa (Ilm. 3, 5). Heidät rakennetaan „*elävinä rakennuskivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhratakseen hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle otollisia.*” Jeesukseen Kristukseen totisesti uskovien kokonaisuus muodostaa „*valitun suvun, kuninkaallisen papiston, pyhän heimon, omaisuuskansan*” (1 Piet. 2, 5 -10). Aamen.

Jeesuksen Kristuksen tosiseurakunta on „_____ rakennettu apostolien ja profeettojen perustukselle, jossa Jeesus Kristus itse on kulmakivenä; Hänessä koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi HERRASSA; ja Hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä.” (Ef. 2, 20 -22). Aamen. Tähän seurakuntaan pätee: „*yksi HERRA, yksi usko, yksi kaste.*” (Ef. 4, 5).

Jumalan Hengen kautta uudestisyntyneet liitetään yhteen Kristuksen ruumiiksi: „*Sillä niinkuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin; sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä.*” Aamen. Yksittäiset jäsenet kastetaan yliluonnollisella tavalla Hengen kasteen kautta Kristuksen ruumiiseen. Vasta sen kautta täytyy: „*Mutta te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä. Niinpä Jumala asetti seurakuntaan ensiksi muutamia apostoleiksi, toisia profeetoiksi, kolmansia opettajiksi, sitten hän antoi voimallisia tekoja, sitten armolahjoja parantaa tauteja...*”(1Kor. 12, 4-30). Aamen. Jälleen meille sanotaan, että Jumala itse on se, joka on asettanut virat seurakuntaan.

Seurakunnassaan HERRA: „*asetti muutamia apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentumista varten.*” (Ef. 4, 1 - 16). Aamen.

Jeesuksen Kristuksen seurakunta kokee Jumalan ylikuulon toiminnan Pyhän Hengen voiman kautta, alkaen perustamisestaan, rakentumisessaan aina täydellistytymiseen asti, joka on Kristuksen takaisinpaluun yhteydessä. „*Armolahjat ovat moninaiset, mutta Henki on Sama; ja seurakuntavirat ovat moninaiset, mutta Herra on sama; ja voimavaikutukset ovat moninaiset, mutta Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa, on sama.*” (1 Kor. 12, 4 - 6) Amen.

Elävän Jumalan seurakunnassa toteutuu palvelusväen kohdalla, mitä on kirjoitettu: „*Mutta kullekin annetaan Hengen ilmoitus yhteiseksi hyödyksi.*”

Seurakunnassa on seuraavia palvelustehtäviä jotka vain Jumalan Henki voi vaikuttaa:

„*Niinpä saa Hengen kautta toinen viisauden sanat, toinen tiedon sanat saman Hengen vaikutuksesta; toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas terveeksitekemisen lahjat siinä yhdessä Hengessä; toinen lahjan tehdä voimallisia tekoja; toinen profetoimisen lahjan, toinen lahjan erottaa henget; toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä. Mutta kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niinkuin tahtoo.*” (1 Kor. 12, 8 - 11). Amen. Jotakin liturgiaa Pyhät Kirjoitukset eivät tunne.

Jumalanpalveluksen kulku ja harmoninen täyteys alkuseurakunnassa kuvataan meille tarkemmin 1.Kor. 14:ssa. Siellä näytetään, miten spontaanisti Jumalan Henki toimii: „*...mutta jos joku toinen siinä istuva saa ilmestyksen, vaietkoon ensimmäinen, sillä ei Jumala ole epäjärjestyksen, vaan rauhan Jumala. Niin kuin kaikkien pyhien seurakunnissa.*” Vaimojen ei tule esittää kysymyksiä jumalanpalveluksen aikana, vaan heidän tulee kysyä kotona aviomieheltään, kuuluu määräys, jota vastaan kukaan ei voi esittää jotakin vastalauseeksi. Sitä seuraa ymmärrettävä selvitys: „*Jos joku luulee olevansa profeetta tai hengellinen, niin tietäköön, että mitä minä kirjoitan teille, se on HERRAN käsky. Mutta jos joku ei sitä ymmärrä, niin olkoon ymmärtämättä.*” (1 Kor. 14, 37-38). Amen. Joka ei tunnusta Jumalan antamaa seurakuntajärjestystä uusitestamentilliselle seurakunnalle, häntä ei Jumala tunnusta. Ja kaikki tietävät, että sitä ei ole missään valtio- tai kansankirkossa maan päällä! Kaikilla on oma liturgiansa ja jumalanpalvelustensa muoto, joka vain on enää jumaluuden ulkomuoto.

Mutta me tunnistamme, että ne ovat jumalallisia ohjeita ja määräyksiä, jotka Jumalan mies jumalallisen kutsumuksen nojalla antaa eteenpäin seurakunnalle. Alkuseurakunnassa oli voimassa jumalallinen järjestys kaikissa paikallisseurakunnissa.

„*Ja Antiokian seurakunnassa oli profeettoja ja opettajia; Barnabas ja Simeon, jota kutsuttiin Nigeriksi, ja Lukius, kyreneläinen, ja Manaen, neljänruhtinas Herodeksen kasvinkumppani, ja Saulus.*”

Profeettojen ja opettajien palvelustehtävän yhteydessä tuodaan meidän silmiemme eteen kokous alkuseurakunnasta: „ Ja heidän toimittaessaan palvelusta HERRALLE ja paastotessaan Pyhä Henki sanoi: ‚Erottakaa minulle Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä olen heidät kutsunut‘. Silloin he paastosivat ja rukoilivat ja panivat kätensä heidän päällensä ja laskivat heidät menemään. Niin he Pyhän Hengen lähettäminä menivät Seleukiaan ja purjehtivat sieltä Kyproon. Ja tultuaan Salamiiseen he julistivat Jumalan Sanaa...”(Apt. 13, 1 -5).

Meille kuvataan seikkaperäisesti rakenne, rakentuminen, palvelustehtävät ja lahjat Jeesuksen Kristuksen seurakunnassa alussa apostolientekojen monissa luvuissa ja myöskin apostolien kirjeissä. Se on alkuperäinen malli, mitä elävän Jumalan elävä seurakunta on! Apt.15:ssa kerrotaan meille, miten seurakunnalle esitettiin vanhimpien ja apostolien läsnäollessa riitakysymys ympärileikkauksesta. Vastaus tuli Pietarin kutsutusta suusta: „*Miehet, veljet, te tiedätte, että Jumala jo kauan aikaa sitten teki teidän keskuudessanne sen valinnan, että pakanat minun suustani saisivat kuulla evankeliumin sanan ja tulisivat uskoon. Ja Jumala, sydänten tuntija, todisti heidän puolestansa, antaen heille Pyhän Hengen samoin kuin meillekin, eikä tehnyt mitään erotusta meidän ja heidän kesken, sillä Hän puhdisti heidän sydämensä uskolla.*” Se oli siis jatko niin kuin alussa uskoviksi tulleiden henkikasteen

kanssa. Sitten Jaakob jatkoi: „Simeon on kertonut, kuinka Jumala ensi kerran katsoi pakanain puoleen ottaakseen heistä kansan omalle nimellensä. Ja tämän kanssa pitävät yhtä profeettain sanat, sillä näin on kirjoitettu... (Aamos 9, 11 - 12). Lopuksi sanotaan: „Sillä Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi, ettei teidän päällemme ole pantava enempiä kuormaa kuin välttämättömät...”.

Edelleen luumme: „Ja Juudas ja Silas, jotka itsekin olivat profeettoja, kehoittivat veljiä monin sanoin ja vahvistivat heitä. (Apt. 15, 1 - 34). Uusitamentillisen seurakunnan perustamisesta lähtien me näemme ylikuonnollisen toiminnan palvelustehtävien ja lahjojen kautta. Heti alussa on paljastettu Hänen seurakunnalleen HERRAN itsensä valitsemien todistajien kautta Jeesuksen Kristuksen totinen Evankeliumi ja koko Jumalan neuvopäätös: „...josta te sitä lukiessanne voitte huomata, kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen, jota menneiden sukupolvien aikana ei ole ihmisten lapsille tietäväksi tehty, niin kuin se nyt Hengessä on ilmoitettu hänen pyhille apostoleilleen ja profeetoille: että näet pakanatkin ovat kanssaperillisiä ja yhtä ruumista ja osallisia lupaukseen Kristuksessa Jeesuksessa evankeliumin kautta, jonka palvelijaksi minä olen tullut Jumalan armon lahjan kautta, joka minulle on annettu hänen voimansa vaikutuksesta. Minulle, kaikista pyistä halvimmalle, on annettu tämä armo: julistaa pakanoille evankeliumia Kristuksen tutkimattomasta rikkaudesta ja saattaa kaikille ilmeiseksi, mitä on sen salaisuuden taloudenhoito, joka ikuisista ajoista asti on ollut kätkeytyneenä Jumalassa, kaiken Luojaassa, että Jumalan moninainen viisaus seurakunnan kautta nyt tulisi taivaallisten hallitusten ja valtojen tietoon sen iankaikkisen aivoituksen mukaisesti, jonka hän on säätänyt Kristuksessa Jeesuksessa, meidän HERRASSAMME.” (Ef. 3, 4 - 11). Aamen.

Apostoli Pietari kehoittaa jo alkuseurakunnassa: „ että muistaisitte niitä sanoja, joita pyhät profetat ennen ovat puhuneet, ja HERRAN ja Vapahtajan käskyä, jonka te apostoleiltanne olette saaneet.” (2. Piet. 3, 2).

Apostoli Johannes kirjoittaa: „Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta, ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille iankaikkisen elämän...” (1.Joh. 1, 1-2). Aamen. Sen tähden on hetken käsky: Takaisin alkuun!

Tehkäämme lyhyesti yhteenveto: Jeesuksen Kristuksen , meidän HERRAMME, seurakunta ei ole mikään ihmisten johtama organisaatio, vaan elävä organismi, se on Jeesuksen Kristuksen ruumis, joka muodostuu monista jäsenistä. Elävän Jumalan seurakunnassa täytyy nyt armonajan lopussa tuoda kaikki takaisin jälleen jumalalliseen pelastusjärjestykseen. Meidän HERRAMME ja Ylkämme luvattu takaisinpaluu (Joh.14, 1 - 3, Matt. 25, 1 - 10) voi tapahtua Pyhien Kirjoitusten todistusten mukaan vasta, kun seurakunta on tuotu takaisin alkuperäiseen tilaan: „Taivaan piti omistaman hänet niihin aikoihin asti, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä on Jumala ikiajoista saakka puhunut pyhään profeettainsa suun kautta” (Apt. 3, 21). Aamen.

Alkuseurakunnan uskovista sanotaan: „Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa.” (Apt.2, 42). Nämä ovat totisen Jeesuksen Kristuksen seurakunnan tuntomerkit: Ensiksi apostolien oppi; toiseksi heidän yhteytensä, jotka pysyvät tässä opissa; kolmanneksi, että he viettävät keskenään HERRAN ateriaa, jota kuvataan leivän murtamisena ja neljänneksi huolehtivat myös rukousyhteydestä. Meidän HERRAMME ja Lunastajamme on itse antanut leivänmurtamisen esikuvan, Hän ei jakanut mitään öylätettä, vaan teki niin kuin on kirjoitettu: „Jesus otti leivän siunasi, mursi ja antoi opetuslapsillensa...” (Matt. 26, 26). Aamen.

Totinen seurakunta viettää ehtoollista vielä tänä päivänä valmistamalla leivän osallistujamäärää vastaten. Samoin seurakunta viettää ehtoollista maljan kanssa, joka siunataan, ja johon kaikki ottavat osaa. Niin se on kirjoitettu, ja niin se pätee ikuisesti. Ylösousemuksensa jälkeen meidän HERRAMME teki saman kuin aikaisemmin: „Ja

tapahtui, kun hän oli aterialla heidän kanssaan, että hän otti leivän, siunasi, mursi ja antoi heille..." (Luuk.24, 30). Aamen. Apt. 20, 7:ssä me luemme: „Ja kun viikon ensimmäisenä päivänä, sapatin jälkeen, olimme kokoontuneet murtamaan leipää...".Paavali kirjoittaa seurakunnalle Korinttoon: „Siunauksen malja, jonka me siunaamme, eikö se ole osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka me murramme, eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen?" (1.Kor. 10, 16-22; 1.Kor. 11, 23-24. Aamen.

Vakuuttava vertaus

Voitaisiin esittää kaikki alkuseurakunnan opit ja koko käytäntö. Yhteenvetäen tulee vain vielä tulla sanotuksi, että meille on jätetty kirjallisesti apostolien ajasta totiset opit jumaluudesta, kasteesta, ehtoollisesta – perusteellisesti ottaen koko Jumalan pelastusneuvopäätös. Kun me nyt tässä selvityksessä teemme vertaamisen alkukristillisyyden Jeesuksen Kristuksen seurakunnan ja kaikkien kahdentuhannen vuoden kuluessa syntyneiden kirkkojen välillä, silloin todellakin vain yhtä tarkoitusta varten, näyttääksemme kaikille tien alkuun, alkuseurakuntaan ja sen rakenteeseen. Tähän yhdistettynä on rukous Jumalalle, että me koemme Jumalan armon samalla tavalla kuin meidän veljemme ja sisaremme alussa, sillä Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja sama iankaikkisesti. Aamen.

Kaikille, jotka ovat perehtyneet kirkkohistoriaan, on tunnettua, että ensimmäiset vuosisadat ovat kuluneet ilman yhtäkään yhdeksi organisoitua kirkkoa. Alussa olivat vain paikalliset seurakunnat. Kuitenkin jo toiselta vuosisadalta Ireneus kertoo 20:stä, Hippolyt kolmannelta vuosisadalta 32:sta, Epifanus mainitsee neljänneltä vuosisadalta jo 60 eri uskonsuuntaa, ja piispa Philaster kirjoittaa kaiken kaikkiaan 131:stä erilaisesta ryhmittymästä. Ensimmäisillä vuosisadoilla ei ollut mitään kardinaaleja, ei mitään paaveja, eivätkä piispat olleet mitään arvohenkilöitä, vaan johtajia ja vanhimpia paikallisseurakunnissa. Heidän täytyi olla naimisissa (1. Tim. 3). Viimeisen kristittyjen vainon jälkeen Diokletianuksen aikana (240-313) keisari Konstantin avasi tien yleiselle kristilliselle kirkolle roomalaisessa valtakunnassa. Vasta myöhemmin me olemme tekemisissä valtiuskonnon kanssa! jonkun Pietarin seuraajan kanssa! paaveja varten olevan tittelin „Pontifex Maximuksen" kanssa!

Vuonna 380 keisari Theodosius I Suuri esitteli kolminaisuususkon, jonka pääasiallisesti Tertullianus oli muotoillut, valtiuskonnoksi, joka kaikkien kansalaisten oli hyväksyttävä. Vuonna 382 keisari Gratian virallisti julkisesti roomalaisen tittelin „Pontifex Maximuksen", jota hän pakanallisen pappiskollegion ylimpänä kantoi. „Pontifex Maximuksella" oli jo silloin korkeimpana sillanrakentajana tehtävä valmistaa kaikki sillat, johtaakseen kansat ja heimot yhteen. Vuonna 217 roomalainen piispa vaati itselleen etusijan, jonka kuitenkin vasta Leo I vuonna 441 sai läpi itseään varten. Hän oli ensimmäinen, joka vaati Pietarille suunnatun Sanan Matteuksen 16:ssa: „*MINÄ annan sinulle taivastenvaltakunnan avaimen...*" yksinoikeudellisesti itselleen. Konstantin oli vuonna 312 perustanut poliittisen dogmin, jonka mukaan keisari ei ollut vain valtion herra, „vaan olisi Kristuksen sijaisena myös kirkon herra, niin kuin pakanuudessa asianlaita oli, että hallitsijassa molemmat vallat olivat edustettuina. Tämän näkökannan paavit omaksuivat myöhemmin vaatimalla hengellisen ja maallisen vallan. Martti Luther piti kiinni molempien valtakuntien erottamisesta.

Pidettiin kirkolliskokouksia, alkaen Nikean kirkolliskokouksesta (325 jKr.), johon otti osaa noin 300 edustajaa erilaisista leireistä. Sairastunut Rooman piispa ei ollut läsnä. Keskusteltiin määrättyistä aiheista ja muotoiltiin uskontunnustuksia. Seurasi opinkappale toisensa jälkeen, aina paavilliseen erehtymättömyysdogmiin asti (1870) ja Marian ruumiillisen taivaaseenastumisen opinkappaleeseen asti (1950). Jos usko johonkin dogmiin on autuaaksitulemiselle välttämätön, silloin meidän täytyisi syyttää apostoleja, vieläpä itse

HERRAA, että he eivät ole sanoneet mitään siitä. Oi Jumala, kuinka hyvä on, että Totuuden Sanassa on kaikki kirjoitettu, mutta myöskin todella kaikki on kirjoitettu, mitä Sinulla oli sanottavana Sinun seurakunnallesi, ja että vain Sinun Sanasi on meidän jalkaimme lamppu! Aamen. Uusi Testamenttihan on päätökseen viety, se on Testamentin Tekijän kuolemasta asti lainvoimainen, eikä sitä saa muuttaa eikä siihen saa tehdä lisäyksiä (Gal. 3, 15). Mikä on tämän mukaan väärennetty usko, väärennetty totuus, ja mikä pitää yhtä alkuperäisen kanssa? Tämä on ydinkysymys, joka meidän täytyy kaikkien asettaa itsellemme.

Sanakäsite „dogmi” on johdettu kreikkalaisesta sanasta ‚dokein’, ja se tarkoittaa ‚näyttää’. Niin kirkkoisille näytti yksi jos toinenkin olevan oikein. Mikä kirkkoruhtinaista ‚näennäisesti’ vaikutti oikealta, sen ei vielä läheskään tarvinnut olla oikein. Jumalan Sana ei näytä olevan oikein, Jumalan Sana on oikea ja totinen ja pysyy iankaikkisesti. Aamen.

Meidän tehtävämme ei ole antaa arviota suurimmasta ja mahtavimmasta instituutiosta maan päällä. Eikä myöskään niistä monista valtio- ja kansankirkoista, joilla kaikilla on omat perinteensä ja leimansa. Kuitenkin totuuden tähden täytyy kysyä: Mikä on, kun kirkot eivät opissa eivätkä käytännössä pidä yhtä Pyhien Kirjoitusten kanssa? Mitä se hyödyttää katolisia uskovia, että Vatikaani vuodesta 1929 lähtien on lateraanisopimusten nojalla kirkkovaltio, jolla on diplomaattisuhteet 175 kansakunnan kanssa maan päällä. Mitä sillä on tekemistä meidän sielumme pelastuksen kanssa? Mitä hyödyttää kaikkia protestanttisia valtio-, maan-, ja kansankirkkoja valtiollinen tunnustaminen, jos Jumala ei tunnusta heitä yhdessä heidän hengellisyytensä kanssa? Rooman kirkko laskee yli miljardi jäsentä koko maailmassa, sillä on yli miljoona munkki- ja nunnakuntiin kuuluvia, noin neljäsataatuhatta pappia ja neljästuhattaviisisataa piispaa. Toisilla kirkoilla on samoin miljoonat kannattajansa ja papistonsa. Kuitenkin kuinka monet heistä ovat vastaan ottaneet Jeesuksen Kristuksen henkilökohtaisena Lunastajanaan ja on saanut varmuuden siitä, että kuuluu elävän Jumalan seurakuntaan? Tässä meidän mieleemme tunkeutuu kysymys: Voiko noiden miljardien ja miljoonien kohdalla olla kysymyksessä todella siitä „pienestä laumasta”, josta Jeesus Kristus puhui, ja jolle Isä tulee antamaan valtakunnan (Luukas 12, 32)? Onko tämä se seurakunta, jota Jeesus on tarkoittanut kun Hän sanoi: „*MINÄ rakennan seurakuntani...*”? Ovatko tämän maailman kirkot Jumalan valtakunta, joka Jeesuksen sanojen mukaan ei ole tästä maailmasta (Joh. 18, 36)?

Missä ja milloin Jeesus Kristus on määrännyt apostoli Pietarin seurakuntansa päämieheksi ja peräti valtionpäämieheksi? HERRA oli sanonut : „...*sinä olet Pietari (kivi) ja tälle kalliolle (petra) – ei sinun päällesi – MINÄ rakennan seurakuntani...*”, eihän toki sen ailahtelevaisen miehen varaan, jolle HERRAN täytyi samassa tilaisuudessa sanoa, kun Pietari ei puhunut jumalallisen innoituksen alla: „*Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisen.*” (Matt. 16, 23)! Kristus itsehän on se kallio, kulmakivi, jolle seurakunta on perustettu. Se on se varsinainen paljastaminen, jonka Pietari on saanut! Lunastaja itse on „seurakunnan pää”!

Paavin lähettiläät kaikissa maissa eivät toki ole Jeesuksen Kristuksen lähettiläitä, vaan Vatikaanin valtion! Onko koko papisto kaikissa kirkoissa Jumalan lähettiläitä? Ovatko he Jeesuksen Kristuksen apostoleja vai ovatko he kirkkonsa palvelijoita? Saarnaavatko he Jumalan Sanaa niin kuin alussa vai oman kirkkokuntansa sen senhetkisiä oppeja? Onko Kristus milloinkaan asettanut jonkun maailmallisen vaatimuksen? Onko Hän halunnut jonkun kirkkovaltion? tai kansan – tai valtiokirkon? Onko Pietari voinut olla ensimmäinen paavi, vaikka kaikki historioitsijat ovat yhtä mieltä siinä, että Pietari ei ole milloinkaan ollut Roomassa?

Tosiasioden perusteella

Uusi Testamentti kertoo Pietarin matkoista Samariaan, Kesareaan ja aina Antiokiaan saakka (Gal. 2, 11), myös Paavalin matkat on siellä perusteellisesti kuvattu. Paavali oli kolme kertaa Roomassa, hän oli Rooman kansalainen (Apt.22, 22 - 29) ja on voinut siten esteettä käydä Roomassa matkallaan Espanjaan (Room. 15, 22 - 29). Pietari ei ollut yhtään ainoaa kertaa siellä Vasta roomalainen vaatimus kirkon primaattiin sijoitti hänet sinne neljäsataa vuotta myöhemmin legendan perusteella. Todellisuudessa Roomassa ei ole Pietarin hautaa eikä mitään Pietarin istuinta. Vuosina 41–52 Claudius hallitsi Roomassa ja karkoitti Apt 18:n mukaisesti kaikki juutalaiset sieltä, heidän joukossaan Akylaan ja Priscillan, jotka Paavali tapasi Korinttossa. Neron aikana, joka hallitsi vuosina 54–68, tapahtui ensimmäinen kristittyjen vaino. Jumalallisen päätöksen mukaan kuului sopimus, Jaakob, Keefas ja Johannes olkoot määrättyt juutalaisten apostolivirkaa varten ja Paavali ja Barnabas pakanoiden apostolivirkaa varten (Gal. 2 mm.). Paavali suuntasi roomalaiskirjeen, joka käsittää kuusitoista lukua, pienelle juutalaiskristilliselle seurakunnalle Roomassa, hän tervehti 27 henkilöä nimeltä, kuitenkin Pietari ei ollut heidän joukossaan. Paavali viipyi viimeisellä vierailullaan Roomassa kaksi kokonaista vuotta (Apt. 28, 30). Yksinomaan legenda Simon Maguksen astumisesta Roomaan siirtää sen Simon Pietariin. Tämän tietäminen kuuluu riippumattoman kirkkohistorian perusopintoihin.

Onko ylipäänsä HERRAN suusta lupausta, että Pietarilla olisi joku seuraaja? Ei! Onko jokin lupaus, että Jeesuksella Kristuksella olisi joku sijainen? Ei Pyhissä Kirjoituksissa! Onko lupausta, että Kristuksen jumalvaltio pitäisi pystyttää ihmisvaltiossa? Ei! Onko lupausta, että roomalais – katolisen kirkon tai jonkun toisen kirkon tulisi olla yksin autuaaksitekevä ja autuudenantava? Ei Pyhissä Kirjoituksissa! Onko Jeesuksen Kristuksen seurakunnalle, joka Uudessa Testamentissa kuvataan lahjoineen ja palvelustehtävineen kaikissa yksityiskohdissaan, milloinkaan annettu maallisia toimivaltuuksia? Ei Pyhissä Kirjoituksissa! Tunteeko uusitamentillinen seurakunta vihkivettä, suitsuketta, krusifikseja, rukousnauhoja, ristisaattueita, pyhiinvaelluksia tai kiirastulta? Ei! Tunteeko uusitamentillinen seurakunta sakramenteja? Tunteeko se jonkun lapsikasteen ja kastekummit? Tunteeko se jonkun kuolleitten sielunmessun? Messu–uhrin? Ei! Tunteeko se rippituoleja ja aneita? Ei"! Tunteeko uusitamentillinen seurakunta kuolleitten autuaaksi ja pyhimykseksi julistamisen? Ei!

Onko uusitamentillinen seurakunta kuullut jotain marianpalvonnasta, kuullut jostain „Ave Mariasta"? Ei! Tunsiko alkuseurakunta selibaatin? Ei! Paavali, Jumalan hengen johtamana, on rinnastanut sen „suureksi lankeemukseksi" ja kuvasi „aviokiellon" suoranaiseksi demonien opiksi (1.Tim. 4, 1- 5), sillä se on vastoin Jumalan luomisjärjestystä, joka yhtyy pelastusjärjestykseen. Paikallisseurakuntien johtajien ja diakonien täytyi olla naimisissa kyetäkseen ylipäänsä hoitamaan virkaansa (1.Tim, 3, Tiit.1, 5 - 9).

Jeesuksen Kristuksen seurakunnassa ei ole luostareita eikä munkkeja tai nunnia tai luostarikuntayhteisöjä. Mikään ei ole pysynyt sellaisena, kuin se oli alkuseurakunnassa, perusteellisesti ottaen kaikki opissa ja käytännössä on väärintulkittu , on anti = sitä vastaan ja sen sijaan, mitä Kristus on opettanut ja käskenyt, ja minkä apostolit ovat toteuttaneet. Se kaikki on epäuskottavaa, mutta se julistettiin uskomisenarvoiseksi.

Maria, valittu neitsyt (Jes. 7, 14), meidän HERRAMME äiti, on täyttänyt ainutlaatuisen korkean tehtävän, ja hänet mainitaan ainoastaan enää yhden kerran Apostolien teoissa (luku 1, 14), nimittäin alussa Pyhän Hengen vuodattamisen yhteydessä. Tiesivätkö apostolit jotain Marian neitseellisestä raskaaksi tulemisesta? Eivät? Jumalan Pojan täytyi tulla syntisen lihan muodossa (Room. 8, 4) Hänen täytyi syntyä sisään langenneeseen luomakuntaan, lunastaakseen meidät syntiinlankeemuksesta. Onko heille ollut jotenkin tunnettua hänen pysyvä neitseellisyytensä? Ei, sillä Raamattu todistaa, että hänellä oli neljä poikaa ja myöskin

tyttäriä (Matt. 13, 55 - 58), ja että Joosefilla oli aviollinen yhteys hänen kanssaan (Matt. 1, 25), sen jälkeen kun Kristus, Jumalan Poika, oli syntynyt. Joh. 2, 12:ssa on sitä paitsi kirjoitettu: „*Sen jälkeen hän meni alas Kapernaumiin, hän ja hänen äitinsä ja veljensä ja opetuslapsensa...*”. Paavali todistaa: „*Mutta muita apostoleja minä en nähnyt; näin ainoastaan Jaakobin, HERRAN veljen.*” (Gal. 1, 19). Aamen.

Ovatko apostolit todistaneet Marian ruumiillisesta taivaaseenastumisesta? Eivät, sillä on kirjoitettu: „*Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen, paitsi hän, joka taivaasta tuli alas...*”(Joh. 3, 13)! Aamen!

Voiko Maria samoin olla välittäjä, kun on kirjoitettu: „*Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus...*” (1.Tim. 2, 5)?

Voiko hän olla puolestapuhuja, kun on kirjoitettu: „*...mutta jos joku syntii tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas* (1.Joh.2, 1)?

Voiko Maria olla myös vain jossakin kohdassa, mitä Jeesus Kristus on yksin ? Ei varmastikaan! Marianpalvonta kuten koko pyhienpalvonta kaikkine ikoneineen, kuvineen ja patsaineen ei ole Kirjoitusten todistusten mukaan jumalanpalvelusta, vaan se luokitellaan epäjumalanpalvelukseksi (2.Moos. 20, 1 - 6 mm.), ja on suunnattu Kristusta vastaan, on siis „antikristillistä” – epäraamatullista. Se on osa „kristillisiä” kirkkoja, jotka ovat täysin ja kokonaan Jumalan Sanan ulkopuolella.

Voitaisiin jatkaa edelleen kaiken luettelemista ja kyselemistä, mitä opetetaan, uskotaan ja käytännössä harjoitetaan. Voitaisiin jopa kysyä: Onko Jeesus Kristus vai Hugo von Pyens perustanut Pyhän Haudan ritarikunnan? Onko Vapahtaja halunnut jesuiittaveljeskunnan ja vastauskonpuhdistuksen, vai oliko se espanjalaisen Ignatius Loyolan intoa, joka otti tehtäväkseen palauttaa „pyhä” roomalainen kirkko, jopa väkivallalla. Ei tarvitse kysyä sitä, mihin tarkoitukseen perustettiin vuonna 1928 salajärjestö Opus Dei, joka 86 000 jäsenineen toimii 90 valtiossa avainasemassa kaikilla alueilla. Voiko kasvotusten näiden tosiasioiden kanssa olla totta väite: Vain katolinen kirkko olisi Kristuksen kirkko ja lahjoittaisi autuuden, kaikki toiset olisivat korkeintaan kirkollisia yhteisöjä?

Yksin seitsemän ristiretken aikana vuodesta 1095 vuoteen 1292 murhattiin 22miljoonaa ihmistä. Onko se ymmärrettävä autuudenlahjoittavana? Hän, joka lukee paavi Urban II:n kutsun kirkolliskokoukseen Clermontiin vuonna 1095, haukkoo henkeä, ja joka sitten vielä lukee, että 40 000 Jerusalemin juutalaisesta ja muslimista kesäkuussa 1099 tapahtuneen verilöylyn jälkeen vain vajaa sata jäi eloon, hän joutuu täysin sanattomaksi. Mitä sillä on tekemistä „ Kristuksen pyhän haudan vapauttaminen epäuskoisten käsistä” kanssa, kuten Urban II:n käsky kuului – varsinkin kun tämä hauta kaupungissa on kuvitelma? Hauta sijaitsee ja sijaitsee yhä tänä päivänä puutarhassa lähellä pääkallopaikkaa kaupungin *ulkopuolella*, niin Sana todistaa. Aamen. „*Ja sillä paikalla, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä oltu ketään pantu.*” (Joh. 19, 41). Edelleen on kirjoitettu: „*Sentähden myös Jeesus, pyhittääkseen omalla verellensä kansan , kärsi portin ulkopuolella.*” (Hebr. 13, 12. Aamen.

Ei saa ajatella niitä ajatuksia kaikkine pahalaisen harhaanjohtamisineen ja tulkintoineen loppuun asti. Toisaalta maan päällä on vain yksi kirja, joka antaa täyden tiedon, joka on lahjomaton ja loppuu Jeesuksen Kristuksen paljastamisella, missä myös viimeiset salaisuudet paljastetaan. Rooman ehdottoman herruuden tuhat vuotta: keskiaika, inkvisitio, roviot, noitien polttamiset, juutalaisvainot, verikylpy hugenottien aikana jne. – paljon verta vuodatettiin. Rooman kirkko harjoitti hengellistä ja maallista valtaa yhdistyneiden voimien kanssa. Monet raamatunselittäjät väittävät, että Ilm. 18, 24 käy ilmi tässä: „ *sinun velhoutesi villitsi kaikki kansat; ja hänestä on löydetty profetain ja pyhien veri ja kaikkien veri, jotka maan päällä ovat tapetut.*”

Voidaanko paaville, kardinaalille, jollekin papille tänä päivänä tehdä joku moite? Varmastikaan ei. Kirkollinen kehitys on tapahtunut 1500 vuoden ajan. Kaikki ovat syntyneet

sisään tähän perinteeseen, ovat opetetut siihen ja olettavat, että kaikki on oikein. Sama pätee kaikkiin kirkkoihin ja niiden pappeihin, kaikilla on oma syntytarinansa ja perinteensä.

Jokainen kirkko on kokenut oman kehityksensä. Mutta Jeesuksen Kristuksen seurakunta on niin, kuin se oli perustamisessaan. Kuten kirkkohistoriankirjoitus vakuuttavasti tuo esiin, uskonsuuntien kohdalla ei enää ollut kyse Jeesuksen ja apostolien sanojen merkityksestä, vaan omasta tulkinnasta, jonka kaikki ilman poikkeusta ovat tehneet. Ne kaikki pakolla asetettiin sisään valtiokirkkoon. Uskonpuhdistuksen jälkeen nousivat uudelleen esiin erilaiset opit. Ja nyt palaavat kaikki, välittämättä siitä, mitä he uskovat, kirkkoon takaisin.

Ei mikään kirkko voi esittää vaatimusta olla Jeesuksen Kristuksen seurakunta. Kristus itse rakentaa seurakuntansa kaikkien kanssa, jotka vastaanottavat Jumalan armon, saavat iankaikkisen elämän niin kuin alussa. Kaikista kansoista, kielistä ja kansakunnista, kaikista kirkoista ja vapaakirkoista, kaikista uskonnoista ja kulttuureista Jumala kutsuu omansa ulos evankeliumin sanoman kautta. Koko armonajan aikana täyttyy: „...*ja uskoivat, kaikki, jotka olivat säädetty iankaikkiseen elämään.*” (Apt,13, 47 - 49). Amen. Ei koskaan autuutta ole kytketty johonkin ihmiseen tai instituutioon. Alusta asti pätee jumalallinen sanoma viittaamalla Lunastajaan: „*Ei ole muuta nimeä annettu ihmisille maan päällä*”, *Kuin HERRA Jeesus Kristus*, jossa yksin on Jumalan pelastus. Hänen kutsunsa on vielä tänä päivänä voimassa: „*Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekevät ja raskautetut...*” (Matt. 11, 28). Sen tähden Jumalan lähetti voi saarnassa huudahtaa: „*Uskokaa HERRAAN Jeesukseen Kristukseen, niin te pelastutte.*” Eihän usko johonkin kirkkoon ole lainkaan uskoa Jumalaan – ei se voi olla. Yksistään pätee vain usko yhteen totiseen Jumalaan, joka on paljastanut itsensä meille Jeesuksessa Kristuksessa. Ihmiset uudestisyntyvät elävään toivoon henkilökohtaisen pelastuskokemuksen kautta (Joh. 3, 1 - 10; Jaak. 1, 18; 1.Piet. 1, 22 - 25).

Silti kaikilla uskonnoilla, kaikilla kirkoilla on olemassaolo-oikeutensa. Hän, joka ei kuule Jumalan kutsua eikä halua mennä sisään iankaikkiseen elämään, tulee pysymään siinä, missä ja mitä on. Mutta kaikkien raamatullisesti uskoviin tulee pitäytyä yksin siinä, mitä Raamatussa on kirjoitettu. Perusteellisesti ottaen on olemassa vain kaksi uskontunnustusta: Toinen on apostolien ja profeettojen oppi (Ef. 2, 20), joka pienimpään yksityiskohtaan asti on Jeesuksen Kristuksen oppi, niin kuin me löydämme sen Raamatussa todistettuna. Toinen on se oppi, niin kuin se on vahvistettu kirkkojen uskontunnustuksissa: Toinen *on* raamatullinen, toista nimitetään „raamatulliseksi”. Toinen *on* apostolinen, toista nimitetään „apostoliseksi”. Ja niin kovalta kuin se kuulostaakin, toinen sulkee toisen pois. Kaikilla on mahdollisuus päättää itse, ja jokainen tulee seisomaan oikeudenmukaisen tuomarin edessä, joka tulee lausumaan tuomion varmasti vain oman Sanansa mukaisesti.

Miksi salataan kirkon harhaanmennyt kehitys roomalaisessa valtakunnassa aina sen jakaantumiseen asti vuonna 1054 ja sen jälkeen yksittäisissä etapeissa? Miksi ei mitään enää verrata Pyhien Kirjoitusten kanssa? Mikä sitten on määräävä? Mikä kantaa Jumalan sinettiä? Uskooko sitten tänä päivänä vielä joku pippiniläiseen tai konstantinilaiseen antiin? Eikö ole todistettu, että Rooman kirkolle oli kyse maallisesta vallasta, jota harjoitettiin kristinuskon nimissä? Eikö se toistu nyt kaikissa kansan - ja valtiokirkoissa eri maissa, että uskonto ja politiikka tekevät yhteisiä asioita? Kuitenkin me kysymme: Mitä tällä on tekemistä Jeesuksen Kristuksen totisen seurakunnan kanssa? Jumala itse on sen niin ratkaissut, että ilosanoma – iankaikkisesti pätevä Jeesuksen Kristuksen evankeliumi saarnataan koko maailmalle, ja että kaikki, jotka ottavat vastaan Jumalan pelastuksen Kristuksessa, saavat syntien anteeksiantamuksen. Sillä näin sanoo meidän HERRAMME: „ *sillä ellette usko minua siksi, joka minä olen, niin te kuolette synteihinne...*” (Joh. 8, 24).

Vain ne uskoontulleet, jotka katumuksen ja kääntymisen kautta saivat henkilökohtaisen pelastuskokemuksensa, antoivat kastaa itsensä HERRAN Jeesuksen Kristuksen nimeen lähetyskäskyn mukaisesti Mark. 16:ssa: „*Joka uskoo ja kastetaan...*” ja niin kuin se koko Apostolienteoissa ja myöhemmin vahvistetaan. Silloin he samoin kokivat lupauksen, joka

ensimmäiseksi annettiin Johannes Kastajan suusta (Matt. 3, 15), ja jonka meidän HERRAMME itse vahvisti Apt 1, 5:ssä: „*Sillä Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä...*” Raamatullisesti uskovien kohdalla ei mikään ole virallista toimitusta, kaikki on Jumalan ylikuulon vaikutusta ihmisissä, jotka ovat tulleet autuaaksitekevään uskoon Jeesukseen Kristukseen. Parannus katumuksena elämästä, jota vietimme ilman Jumalaa, kääntymys ympärikääntymisenä lavealta tieltä kaidalle tielle, uudestisyntyminen Jumalan Sanan siemenestä (Jaak. 1, 18; 1.Piet. 1, 23), uudistuminen syvimmissä sisimmässä Pyhän Hengen kautta Tiituksen 3. mukaisesti – nämä kaikki ovat henkilökohtaisia kokemuksia, jotka ihminen kokee, kun hän tulee uskovaiseksi. Jokaisen täytyy kokea se itse, että Jumala on palauttanut takaisin henkilökohtaisen yhteyden meihin, ja että me ihmislapsina olemme kutsutut Jumalan lapseuteen. Kaikille voidaan antaa neuvoksi uskoa vain Jumalaan ja kunnioittaa Pyhiä Kirjoituksia ainoana pätevänä mallina uskoa, oppia ja käytäntöä varten.

Kirkkohistoriasta meille ovat tuttuja herätykset, jotka ovat tapahtuneet uskonpuhdistuksesta lähtien, samaten riitakysymykset. Martti Luther ja toiset antoivat aikanaan saarnan kautta eteenpäin, mitä he olivat henkilökohtaisesti kokeneet: armon ja vanhurskautuksen uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, Lunastajaan. Sitten seurasi herätys John Wesley'n ja monien muiden aikana, jotka kulkivat askeleen eteenpäin ja vanhurskautuksen ohella julistivat henkilökohtaisesti koettua pyhitystä Sanasta. Sitä seurasi John Smith monien muiden kanssa, jotka kokivat henkilökohtaisesti uskoviksittuloiden kastamisella upotuskasteen kautta uuden esiinpuhjetun herätyksen. Menneet vuosisadat ovat todellakin leimatut herätyksen kautta, jotka johtivat yhä syvemmälle ja tulivat lähemmäksi Jumalan Sanaa ja alkukristillistä todistusta. Jokaisessa herätyksessä oli kyse siitä, että kaikki, jotka uskoivat oman aikansa sanoman – opetettiin sitten vanhurskautusta, pyhitystä, täyttymistä Pyhällä Hengellä – he myös kokivat tämän todella. Martti Luther on voinut saarnata vanhurskautusta vasta sen jälkeen, kun hän itse henkilökohtaisesti oli sen täysin kokenut. Niin se oli myös John Wesley'n kanssa. Hän on kokenut pyhityksen Sanassa henkilökohtaisesti ja sitten saarnannut. Niin se oli John Smithin kanssa, joka on auttanut saamaan uskoviksittuloiden kasteen läpimurtoon. Niin se tapahtui myös helluntaiherätyksessä Ensiksi ovat veljet lähinnä Los Angelesissa, sitten kaikkialla maapallolla, kokeneet Hengen kasteen, sen jälkeen he ovat julistaneet tätä kokemusta, ja kaikki, jotka uskoivat heidän todistuksensa, ovat samoin kokeneet sen henkilökohtaisesti.

Toisen maailmansodan jälkeen on uskollinen HERRA itse ilmoittanut kutsumisen ja sen myötä antanut lähettämisen. Lähellä olevan Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluun odotuksessa asetettiin 7. toukokuuta 1946 William Branham tehtävään, juuri samankaltaisesti kuin Paavali aikanaan, saarnaamaan alkuperäistä jumalallista sanomaa, joka edeltää Kristuksen toista tulemusta. Meidän HERRAMME ja apostolien päivistä lähtien ei ole enää maan päällä ollut sellaista palvelustehtävää: Sairaat tulivat terveiksi, sokeat kykenivät näkemään, kuurot kuulemaan, halvaantuneet kävelemään, jopa joitakin kuolleita herätettiin kuolleista. Täysi evankeliumi saarnattiin nyt taas niin kuin alussa, ja se vahvistettiin heti ylikuulon tavalla. On yleisesti tunnettua, että noin 500 evankelistaa USA:ssa innoitettiin sen kautta, mitä he näkivät ja kokivat Branhamin kokouksissa, ja aloittivat palvelustehtävänsä. Niin on tunkeutunut lyhyessä ajassa aina maan ääriin asti suuri maailmanlaajuinen herätys, jossa saarnattiin sielun pelastusta ja ruumiin parantumista. Minä itse olin vuosien 1955 – 1965 aikana tämän ainutlaatuisesti valtavan palvelustehtävän silminnäkijä- ja korvinkuulijatodistaja.

Nyt ei ole enää kyse osatodistuksista niin kuin menneillä vuosisadoilla, nyt tapahtuu täyden evankeliumin julistus kaikkine kokemuksineen, koko Jumalan pelastusneuvopäätöksen esiinasettaminen – jumalallisen pelastusjärjestyksen täydellinen ennalleenpalauttaminen Jeesuksen Kristuksen seurakunnassa. Sitä varten tapahtuu niiden uloskutsuminen, jotka

haluaisivat olla valmiit Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluun koittaessa. Matt. 25 mukaisesti nyt käy kutsu: „*Katso, ylkä tulee! Menkää Häntä vastaan!*” Kaikki, jotka kuuluvat morsiusseurakuntaan, kuulevat Yljän äänen. Tämän viimeisen sanoman täytyy sataprosenttisesti pitää yhtä ensimmäisen sanoman kanssa, jotta kaikille, jotka kuuluvat Jeesuksen Kristuksen seurakuntaan, julistetaan samat opit jumaluudesta, kasteesta, ehtoollisesta jne. jne. ja he uskovat ja kokevat ne. Eivät kaikki, jotka sanovat „HERRA, HERRA”, pääse taivasten valtakuntaan, vaikkakin ovat profetoineet ja suorittaneet ihmeitä (Matt. 7, 21 -23), vaan ainoastaan he, jotka nyt todella tekevät taivaallisen Isän tahdon. Käsitteeseen „lopunajan sanoma” on yhdistetty uloskutsuminen kaikista perinteistä, perusteellisesti ottaen, mikä ei pidä yhtä Jumalan eikä Jumalan Sanan kanssa (2.Kor.6, 14 -18; Ilm. 18, 4).

Ei kukaan kiistä sitä vastaan, että kristinusko on suuressa kaaoksessa, suoranaudessa, babylonialaisessa sekoituksessa ja vankeudessa, ja että kaikki puhuvat omaa uskonnollista kieltään. Sen tähden tapahtuu nyt Jumalan kansan uloskutsuminen kaikesta, mikä erottaa meidät Jumalasta ja toinen toisistamme, ja takaisinjohtaminen yksimielisyyteen koko Sanan kanssa. Hän, joka on Jumalasta, kuulee Jumalan äänen ja ymmärtää, mitä Henki nyt sanoo seurakunnille. Kaikille, jotka vilpittömästi etsivät, voin vain heidän autuutensa tähden huudahtaa: „**Tänä päivänä, jos te kuulette Hänen äänensä, niin älkää paaduttako sydäntänne!**” Aamen. Aamen merkitsee: Niin se olkoon!

Krefeld, kesäkuussa 2005

Missions-Zentrum

Postfach 100707

D-47707 Krefeld

E-mail: volksmission@gmx.de tai

E.Frank@freie-volksmission.de

Kotisivu: <http://www.freie-volksmission.de>